

MARNO JÁNOS

Darázsfuvola

(vendégálmom)

Nem tudom, milyen középső, azaz
harmadik fejezetre gondolsz, de most úgys
rövidre kell fognom,
bent vagyok az intézetben, és a majmokkal
nem könnyű. Szóval én csak a két bőrleválásra
emlékszem. Az egyikben a hajléktalannal volt
megint valami közelharcom, tudod, aki
a valóságban is ott tanyázik a házkapu-
bejáratának a tövében, odahaza, nem itt, itt
te nemigen találkozol sehol hajléktalanokkal.
talán ezért is álmodtam már az első kinti
éjszakámon velük, vagy legalábbis
közülük evvel az eggyel. A konkrét
jelenet, amit fel tudok idézni még az álomból,
csak annyi, hogy a dulakodás után azt veszem
észre, a tenyeremen teljesen levált a bőr,
és nemcsak a felső, vékony réteg,
ami az életvonalaink térképéül szolgál
a jósoló cigányasszonynak, hanem jó
vastagon, mint egy zsíros szalonnabőr,
aminek még a súlyát is érzem, ahogy fityeg
a kezemen. A csukló tájékán a legvastagabb,
ott csípem össze az egészséges kezem
ujjaival és emelem meg a szalonnabőrt,
hogy lássam, mi folyik alatta, látok minden
részletet, a legapróbbakat is, mocorgást
látok, a húst, az ereket, az ujjperceimet,
a szerteágazó kézcsontozatot. Elegyét
a fának és a cserjének. Jól belemerülök
a látványba, inkább kimerülök, semmint
megrémülnék tőle, majd mérhetetlen
idő múltán óvatosan visszaeresztem a bőrt

a tenyérre, a csuklótáji vastagját tapogatom,
gyűrködöm, tuszkolom lefelé, hátha sikerül
visszaforrasztanom a helyére, de hamar
ráébredek, hogy buta illúzió vagyis utópia
a részemről ez a reménykedés, mostantól
fogva a tenyerem örökre nyitott lesz,
ki-bejárható a testem, hiába préselem
szinte azt a nyomorult bőrt a helyére,
az illeszkedés már soha nem teljesülhet.

Mondom, nem tudom, mire gondolhatsz
a harmadik, vagy inkább a második álmom
említésével. Nekem az kiesett, de az biztos,
hogy nem szerepeltek benne kiskatonák
a villamoson, mert most már dereng,
hogy valóban felszálltam egy villamosra
a leszakadt bőrű tenyeremmel, szóval
a villamoson hajléktalanok ültek
mindenfele, nem kiskatonák, én kis-
katonával talán nem is találkoztam még
az életben, plane hajléktalan kiskatonával
nem, vagy az van, hogy a kiskatonák mindig
elkerülik a figyelmemet. A rendőrök és
a hajléktalanok viszont nem, Triesztben
is láttam hajléktalant és rendőrt, Veronában
szintén és Velencében is, Londonról
nem beszélve, csak kiskatonára sehonnan
nem emlékszem. Itt Lipcsében rendőrre
sem nagyon számítok, sem hajléktalanra,
itt majmokkal fogok naponta találkozni,
az állatgondozóval meg az asszisztensemrel.
A hajléktalanok valamennyien maszturbáltak
a villamoson, álmomban egyáltalán nem
furcsállottam ezt, azért is feledkezhettem meg
róla, igazad van, miért ne lehetne ennek
az intermezzónak jelentősége, kétszeresen,
ha egyszer megfeledkeztem róla. Vagy mégsem
elfojtásról van szó, inkább arról, hogy a darazsas
fejezet elsodorta, felmorzsolta ezt az obszcén
jelenetet, plusz az anya jelenléte a darazsasban.
Látom tehát az anyát valahol a közelben, és

akkor oldalra nézek a saját vállamra, ahol közvetlenül a bőr alatt temérdek darázs gyűlt össze, kvázi bebábozódva a bőröm és a húsom, illetve a bőrömet és a húsomat összekötő szövetbe, én pedig undorodom tőlük, nem félek, mint a valóságban, hanem gyomorforogatónak találom a tenyészetüket. Félek, hogy okádni fogok, anya majd kétségbe esik, komolyabb betegségre gondol, én viszont azon gondolkodom, hogyan szabadulhatnék tőlük. Nem a gyomortartalmamról, mert az nem fordul meg a fejemben, eszembe jut, hogy az anya mindig azt magyarázta, nem szabad durván odakapva kirántani őket a húsumba vájt fészükéből, mert akkor csak a testüket tépem le a fejükről, a fejük bennem marad, és úgy is képesek tovább ártani nekem és szaporodni. Találomra azonban mégis kiválasztok közülük egyet, ujjaim közé csippentem, és megpróbálom így nyugodt tempóval kiásni, kikanalazni a rovar, és ez mintha sikerülne is, a darázs kipattan a bőr alól, csakhogy ettől a hirtelenségtől a bőröm is teljes terjedelmében leválik a vállamról, felhajtható lesz, mint egy szárny, és a szárny alatt ott az ezernyi darázs, izzó fájdalomra gondolok, de az érzetre nem mernék megesküdni, az anyát se látom már sehol, a gondolatom súlya addig növekszik, míg csak meg nem szakad a kép, és marad az abszurd és abszolút szorongás, mert lemaradok az álom folytatásáról, még mielőtt valóban felébrednék.

Nem értem magamat, a kísérletek eléggé ígéretesen haladnak a majmokkal, különösen a csimpánzokkal, csak ne volnának olyan elviselhetetlenül bűdösek és harsányak is sokszor, meg agresszíven pimaszak. Alig várják, hogy a szemükbe nézz, mert abban a szent pillanatban szemem köpnek, olyan adag nyállal,

ami egy fél bilire elég volna. És Lipcsét is úgy-ahogy sikerült megkedvelnem, de azért jobb volna már otthon. Úgy képzeld el, hogy egy hét után ott folytatódott az álmom, ahol a múltkor megszakadt, illetve ahol elveszítettem a fonalat. És az anya megjelent most is. Újdonság azért mégis, hogy a darazsak ezúttal a lábszáramon ütöttek tanyát, a sípcsontom hágóján, ami az álom elején ragtapaszokkal volt tele-nyomkodva. Akkor azonnal nekiláttam letépdetni, lehámozni ezeket a tapaszokat, kellő óvatossággal persze most is, hogy lássam, milyen nyomot hagytak a darazsak. Nem tudom, miből gondoltam rájuk már eleve, arra így utólag már nem emlékszem, hogy álmomban is a korábbi álom folytatásának a tudatában álmodtam tovább az eseményeket, mindenesetre olyan mennyiségben találtam rájuk a hámozás végén, amilyenre normális körülmények között álmában sem gondolna az ember. Hemzsegtek. Csakhogy ezúttal már nem kifliként összegömbölyödve a hámréteg alatt, hanem sokkal harciasabb pozícióban, a fejüket leszegve, mint a bikák, minél mélyebbre befurakodva a bőr alá, potrohuk, izzó szőrméjük pedig fölfelé meredt, ugyanabban a dermedt mozdulatlanságban, mint előzőleg a vállamon; remélem, nem feledkeztem meg szólni ezekről az apróságoknak tűnő részletekről, mert ha nekem nem is mondanak semmit, neked biztosan szemet szűr a jelentésszaporító jelentőségük. Itt egy hét alatt sokat romlott az idő, lehet, hogy holnap be sem megyek a laborba a majmaimhoz, mert ha ők megfertőződnek valami vírussal vagy baktériummal, akkor lőttek a kísérletemnek, akkor többet nem enged a német vezetés a közelükbe. Furcsa is most ebben a hideg, esős őszen álmodni a darazsakkal. Anya tanácsát követve tehát, ezúttal is a két ujjam közé csipentve toltam ki a síp-

csontom bőre alóla azt a vezérformájú, méretes példányt, amelyikről ránézésre megsejthettem, hogy nem sokat kell majd bajlódnom vele. Ám a sikernek ára lett nyomban. A kituskolt rovar helyén hatalmas kráter keletkezett, akkora, mint a tenyerem, és ez a kráter varázsütésre megtelt híg, fehér folyadékkal, mint ha ezer pitypangot tarolt volna le valaki egy közeli mezőn, és a pillanattöredék része alatt kifejte volna a szárukából az úgynevezett kutya-tejet, bele direkt a lábszáramon tátongó, holdbéli kráterbe. Bámultam percekig, eltűnődve azon, ugyan hogyan lehetséges ez az üreg a testemen, épp a lábszáramon, a sípcsontra ráfeszülő bőr alatt, ahol még ott kell lenniük az ereknek, inaknak, némi húsnak is esetleg, és akkor egyszerre derengeni kezdett, hogy te meséltél valamit még kislánykoromban a sípcson-érzékenységedről, valami steril-fertőzésről, ami gyerekkorodban esett meg veled egy védőoltástól. Ez kicsit megnyugtató, csillapodott a hányingerem, úgyhogy nekiláttam a darázstalanítás folytatásának, le-föl végigpásztáztam a lábszáramat, végül kifürkészttem egy szíjasabb példányt közvetlenül a térdem alatt, a szó szoros értelmében nyakon csíptem a kis vörös agresszort – de most nem jártam sikerrel: a feje beleszakadt a hússzínű masszába, elválva üszkös testétől, amit itt érzek most is a kezemben, amivel írom neked a beszámolómat. Nézegettem, vajon mit tehetnék, miközben a tejfehér folyadék lassan körülölelte és ellepte egészen a fullánkját belém merítő, aprócska darázsfejet.